

opusdei.org

Piatok piateho týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na piatok piateho
týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú:

kontemplovať bolesti Panny
Márie; pokora, aby sme boli
otvorení pravde; rozpoznávať
Ježišove znamenia.

11.04.2025

CIRKEV si v tento piatok pred Veľkým
piatkom tradične pripomína bolesti
Panny Márie počas jej života. Keď

boli v jeruzalemskom chráme, aby obetovali malého Ježiša, starec Simeon jej adresoval tieto slová: „Tvoju vlastnú dušu prenikne meč , aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“ (Lk 2, 35). Evanjelium zaznamenáva niekoľko momentov smútku v živote Panny Márie: proroctvo starca, útek do Egypta, aby zachránila život svojho syna, tri dni úzkosti, keď dieťa zostalo v Jeruzaleme... Ale predovšetkým sú tu momenty okolo Ježišovej smrti: stretnutie s ním na ceste na Kalváriu, ukrižovanie, snímanie jeho bezvládneho tela z kríža a jeho pochovanie.

Kontemplácia Panny Márie v každej z týchto situácií nám pripomína, že smútok je neoddeliteľným spoločníkom života. Ani Matka Božia, najdokonalejšie stvorenie, aké kedy vyšlo z Božích rúk, nebola ušetrená tejto skutočnosti. Ona sama si ako prvá uvedomila, že Simeonovo

prorocstvo je pravdivé: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať“ (Lk 2, 34). Sám Ježiš neskôr povie svojim učeníkom, že neprišiel priniesť pokoj, ale meč (porov. Mt 10, 34). Preto prijať Krista do svojho života „znamená prijať, aby mi odhalil moje protirečenia, moje modly, podnety zla“^[1]: aby nám odhalil všetky tie bolesti, ktoré si aj my sami spôsobujeme svojimi hriechmi.

Mária je učiteľkou skrytej a tichej obety. Svojou diskretnou prítomnosťou, stotožnením sa s Božou vôľou, poskytla Ježišovi na kríži najväčšiu útechu: „Čo mohla robiť ona? Spojiť sa s vykupiteľskou láskou Syna a ponúknuť Otcovi nesmiernu bolesť, ktorá ako ostrý meč prenikla jej čisté srdce“^[2]. Na tejto zemi nenájdeme absolútne vysvetlenie zla a utrpenia; ale v

Kristovi, ktorý sa stal človekom a podstúpil všetko utrpenie, sa nám otvára aspoň zmysel, spoločenstvo a útecha.

KONTEMPLUJEME v dnešnom evanjeliu, niekoľko dní pred Veľkým piatkom, ako niektorí Židia začali agresívnejšie pristupovať k Pánovi. Mnohí sa ho pokúšali ukameňovať, pretože sa ako človek vydával za Boha. Ježiš však túži otvoriť ich srdcia pre tajomstvo svojej osoby, a tak zameriava pozornosť svojich diskutujúcich na nepopierateľné zázraky, ktoré vykonal: „Ukázal som vám veľa dobrých skutkov od Otca. Pre ktorý z nich ma kameňujete?!“ (Jn 10, 32). Ale namiesto toho, aby sa s úžasom otvorili tajomstvu, rozhodnú sa ukameňovať Ježiša, buď preto, že to, čo majú pred sebou, presahuje ich obzor, alebo preto, že

ich nepohne úprimný záujem o pravdu.

„Iba pokora nás otvára skúsenosti pravdy, autentickej radosti, poznania, ktoré sa počíta. Bez pokory sme odrezaní od pochopenia Boha, od pochopenia seba samých“^[3]. Tak ako dieťa nie vždy rozumie spôsobu konania svojho otca, aj Božie konanie sa nám často zdá tajomné. Uznať Božiu veľkosť znamená prijať aj našu malosť a vedieť, že Boh prevyšuje naše ľudské schémy. Duch Svätý chce v našich dejinách vždy konať zázraky, ale musíme byť pripravení pokorne načúvať jeho stále novému dychu.

Panna Mária vo svojom speve *Magnifikat* oslavuje moc Pána, ktorý „mocných zvrhol z trónu a ponížených povýšil“ (Lk 1, 52). Boh vzhliadol k jej pokore, takže odteraz ju budú všetky generácie nazývať blahoslavenou. „Pokora znamená

vidieť sa takými, akými sme,
pravdivo a bez príkras. A keď
pochopte, že sotva za niečo stojíme,
otvoríme sa pre Božiu veľkosť: v nej
totiž spočíva i naša vlastná veľkosť“^[4].

V MIERE, v akej sa blíži jeho
umučenie, Ježiš čoraz otvorenejšie
hovorí o svojom postavení Božieho
Syna: „Ak nekonám skutky môjho
Otca, neverte mi. Ale ak ich konám,
keď už nechcete veriť mne, verte tým
skutkom, aby ste poznali a vedeli, že
vo mne je Otec a ja v Otcovi!“ (Jn 10,
37-38).

Zázraky zaznamenané v evanjeliách
nám veľa hovoria o tom, kto je Ježiš
Nazaretský. Svätý Ján zvyčajne
nazýva zázraky „znameniami“,
pretože hlavným cieľom týchto činov
nie je ukončiť choroby alebo utrpenie
na tejto zemi, ale ukázať Kristovu

božskú osobnosť a jeho mesiášstvo. Tridsaťpäť Ježišových zázrakov nás pozýva vstúpiť do tajomstva jeho osoby. V niektorých z nich ukazuje svoju moc nad prírodou, ako keď rozmnožuje chleby a ryby alebo keď pozýva Petra, aby chodil po vode. Týmto spôsobom prejavil ducha samotného Boha Stvoriteľa, ktorý sa „vznášal nad vodami“ (Gn 1, 2) v opise stvorenia. Na druhej strane zázraky, ktoré súvisia so vzkriesením mŕtvych, ukazujú jeho moc nad životom.

O niekoľko dní, počas Veľkonočného trojdnia, Ježiš odovzdá svoj vlastný život tak, ako ho nemôže odovzdať nikto iný, pretože on jediný má nad ním moc. „Otec ma preto miluje, že ja dávam svoj život, a zasa si ho vezmem. Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať“ (Jn 10, 18). Ježiš je dnes taký istý ako pred dvetisíc rokmi v tej palestínskej

krajine; naďalej napĺňa náš život gestami, ktoré zjavujú Božiu blízkosť. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby sme v pokore dokázali rozpoznať znamenia jej Syna.

[1] František, *Homília*, 15-IX-2021.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 288.

[3] František, *Audiencia*, 22-XII-2021.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 96.
